

TEXT DE 2024

Tomáš Lindner

Philipp Krohn: Herr Tau und die Zukunft (Pan Tau a budoucnost)

Často se říká, že nostalgie je zcela zbytečný pocit. Já to vidím jinak. Závan nostalgie jsem pocítil hned po přečtení prvních pár odstavců článku Philippa Krohna „Pan Tau a budoucnost“. Článek nás totiž zavádí na dětský filmový festival v Ostrově, do zdejšího kulturního domu postaveného v padesátých letech. Tedy na festival, který jsem zažil jako školák, a do domu, kam jsem chodil do tanečních, což je v Česku klasický taneční kurz absolvovaný v období puberty. Nemůžu uvěřit tomu, že se o tomto městečku píše ve Frankfurter Allgemeine Zeitung.

Kromě toho text hovoří o spolupráci napříč hranicemi, trvající po desítky let a dnes již zcela zapomenuté. A to nejen napříč hranicemi mezi tehdejším Československem a západním Německem, ale také hranicemi železné opony, mezi demokratickou televizní a rozhlasovou stanicí a umělci žijícími v komunistické diktatuře. V této nečekané koprodukcí vznikly skvělé dětské pořady, které formovaly celou generaci dětí na obou stranách hranice, železné opony.

A zde opět nastává chvíle pro špetku nostalgie. Na konci osmdesátých let jsme se doma dívali pouze na stanici ARD, anténu napojenou na Československou televizi jsme měli až později. Jako dítě jsem si nejprve myslel, že Vladimír Menšík a všichni ostatní herci v pohádkách vysílaných na ARD jsou Němci.

Ceny se samozřejmě neudělují proto, že u členů poroty vyvolaly pocit nostalgie. Udělují se autorům, kteří svými příběhy čtenáře obohatí a překvapí. Kterí ukážou v novém světle něco, co je sice důvěrně známé, ale bylo doposud přehlíženo. Kterí provedou rozsáhlé rešerše. Kterí se s hrdiny svých příběhů vydávají na cestu a poutavým jazykem a obrazy na ni zvou i čtenáře.

Přesně to se Philippu Krohnovi v jeho textu podařilo. Prostřednictvím příběhu producenta stanice WDR Gerta Münteferinga vypráví o této dávné éře, přičemž text symbolicky začíná tancem na hit Yesterday od skupiny Beatles v ostrovském kulturním domě. Ve věku téměř 90 let se Müntefering vydává na dětský filmový festival do Ostrova a posléze na pražské ministerstvo kultury, aby převzal ocenění za své celoživotní dílo. Za to, že se mu podařilo ze svého místa v redakci WDR v Kolíně nad Rýnem spoluutvářet legendární pořady československé produkce. Díky tomu, že byly vysílány i v německé televizi, mohlo následně vzniknout společné středoevropské vyprávění.

Není to skvělé a inspirující? Philippovi Krohnovi patří dík a také Česko-německá novinářská cena za to, že toto dílo přiblížil svým čtenářům.